

TOMAJI ATTILA

Ősz és szerelem

„A szerelem kivész, sok kisebb, finomabb
érzésnek adja át a helyét.

A szerelem kivész.”

(Kemény István: Vajon melyikük lehet az?)

Évszázadunk az amúgy is kihülőben lévő szerelem még langyos tetemét a hátsó polcra tette, a költők nem akarnak régi költők lenni, ezért örökkévalósága szerintük épp abban nyilvánul meg, hogy nem létezik, hasonlatosan sok egyéb évezredes kacathoz, mint a szabadság, de most nem sorolnám, tervezett hidegség árad a centrumból, fa s bokor lefelé csüggeszti levelét, ingerültebben zörög a haraszt, pedig a szél se fújja, vonuló vizeink tükre is csak homályosan mutatja az arcot, mit korábban csobogó nevetéssel, büszkén adott vissza, s bár az évszakhoz képest melegebb van, sál, sapka, kabát leng az arcát maszk mögé rejtő emberen, a bőr felszínén fáradt árnyékok futnak ide-oda, míg árkot nem vésnek a testbe, ott költik ki kölykeiket, akik vijjogva követelik étküket, az újabb árkokat s repedéseket, s beomlasztják a gyöngye hajszálereket is, de a szív, emlékszel, kis teste hangtalan vacog, mivel csak egy izomcsomó, hogyan is érthetné, mi történik, nem hiányzik neki a szerelem, löki a vért tovább gyanútlanul, mintha jobb dolga nem akadna, az arcpír is ő okozza, nem a másik vágyott hangja.

Szürkehályogos korszakunkban valami továbbállt a testből, tovatűnő kondenzcsík a jeltelen horizonton, maradt a flegma, szorongás, pánik, a lélekről szó se essék, hiszen csak röhögés a vége, inkább a hormonszintről, szétesése remegést, félelmet s ingerültséget vált ki, nem a lélekből, csak a testből, ahogy a forró könnyek is a *félig víznemű, gömbbe ágyazott porózus telepből* folynak, nincs lélek tükre, csak szemcsatorna, hiszen nem a lélek, hanem a szem nem érti, amit lát, ahogy a mosoly is pusztán egyszerű izommozgás, hogy is kerülhetne akár a csillagokból az arcra, amúgy kár szót vesztegetni a csillagokra, végre kihunyóban a legtöbb, már eddig is csak összezavarták a sorsunkra utaló nyilvánvaló összefüggéseket, mert magyarázható minden, csak ismerni kell a periódusos rendszert, a mértékegységeket és az éghajlat tőlünk független természetes változásait, csak föld van, por és sár,

amiből vétettünk, ideje is már visszatérnünk belé,
hogy ne szorongjon többé az életen át öröknek
hirdetett test, ami halálos óráján még biztosabban
tudja, amit addig is, ezért, hogy a haldokló Voltaire
papot hívott, s tanítványai rémülten zártak ajtót,
ablakot, mert mi lesz, ha a legsötétebb órán fénybe
borulna az ágy.

A szerelem hiánya megöli a testet, mert erősebb az
életnél, ezért biztos, ami biztos, jobb lenne azt a régi
regét újraíratni, s őt is odazárni, nem a hátsó polcra,
de atombiztos szelencébe, hátha elsorvad végképp,
ahogy a kicsi remény, s bámulni a mindig és sohase
látott őszi égboltot, azt az alig elbírható ragyogást,
ami nyáron sosincs, mert az is lehet, miért ne lehetne,
nincs aggódnivalónk, csak ősz van, halálos ősz,
semmi más.